

POSTANOWIENIE

16 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 16 czerwca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko Gminie L.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 28 października 2025 r., I ACa 713/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz Gminy L. 7500 złotych kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia T. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Powód T. sp. z o.o. w P. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 28 października 2025 r., zaskarżając wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy w sposób bliżej określony w skardze kasacyjnej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne:

1) Czy zastosowanie przez strony w nowo zawartej umowie sprzedaży nieruchomości instytucji potrącenia w celu dokonania rozliczenia ceny zapłaconej na podstawie wcześniej zawartej przedwstępnej umowy obejmującej oddanie nieruchomości w użytkowanie, może determinować przyjęcie, że strony ww. umów zastosowały instytucję odnowienia, w sytuacji, gdy obie umowy odnoszą się do tej samej nieruchomości, lecz nowo zawarta umowa nie zmienia postanowień wcześniej zawartej umowy, a poza kwestiami rozliczeniowymi w postaci potrącenia w ogóle do tej umowy się nie odnosi i nie zawiera postanowień, które w swej treści wskazywałyby na jej zawarcie w celu wykonania świadczenia, którego spełnienie powoduje w całości wygaśnięcie dotychczasowych zobowiązań z wcześniej zawartej umowy przedwstępnej?

2) Czy, ewentualnie jakie okoliczności towarzyszące zawarciu nowej umowy, odnoszącej się do tego samego przedmiotu, co wcześniej zawarta umowa między tymi samymi stronami, mogą świadczyć o zastosowaniu przez strony instytucji odnowienia w rozumieniu art. 506 k.c., w sytuacji gdy strony nie przewidziały w tejże umowie wprost instytucji odnowienia i nie wskazują, że spełnienie innego świadczenia w ramach tejże nowej umowy ma skutkować wygaśnięciem zobowiązań objętych umową wcześniej zawartą?

3) Czy zastosowanie instytucji potrącenia w celu *stricte* rozliczeniowym może jednocześnie stanowić zastosowanie instytucji odnowienia w rozumieniu art. 506 k.c.?

4) Czy na gruncie aktualnie obowiązujących norm Kodeksu cywilnego, dopuszczalne jest zastosowanie *per analogiam* instytucji odnowienia do innych przypadków, które wprost nie stanowią odnowienia w rozumieniu art. 506 k.c., tj. w szczególności czy istnieje możliwość przypisania skutków tożsamych z tymi, które wiążą się z instytucją odnowienia do sytuacji, które odnowienia nie stanowią?

5) Czy zastosowanie instytucji odnowienia, w rozumieniu art. 506 k.c., prowadzi do wygaśnięcia – z mocy samego zastosowania przedmiotowej instytucji – uprawnień akcesoryjnych w postaci odsetek należnych od wierzytelności

podlegającej wygaśnięciu w konsekwencji dokonanego odnowienia, na tej samej zasadzie, co uprawnienia akcesoryjne wyszczególnione w art. 507 k.c.?

Ponadto skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, co przejawia się w wydaniu orzeczenia oddalającego apelację powoda, w sytuacji, gdy istniały w stopniu oczywistym podstawy do uwzględnienia apelacji w całości, z uwagi na: a) treść zawartej przez strony umowy sprzedaży i potrącenia w sposób wyraźny potwierdza posłużenie się przez strony instytucją potrącenia wyłącznie w celu dokonania w oznaczonym zakresie rozliczenia; b) treść zawartej przez strony umowy sprzedaży i potrącenia nie zawiera żadnych postanowień, które pozwalałyby zastosować instytucję odnowienia, w tym żadnym stopniu nie świadczą, aby zamiarem stron było dokonanie odnowienia w rozumieniu art. 506 k.c.; c) odsetki kapitałowe należne stronie powodowej na podstawie umowy przedwstępnej użytkowania nie były objęte uzgodnieniami stron czynionymi w ramach umowy sprzedaży i potrącenia, a strony nie złożyły w tym względzie żadnych oświadczeń, które mogłyby prowadzić do stanowiska w przedmiocie zrzeczenia się przez stronę powodową prawa do odsetek lub ich umorzenia.

W odpowiedzi na skargę pozwana gmina wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu.

Przedstawione przez skarżącego zagadnienia prawne tych wymagań nie spełnia. Skarżący nie sporządził w sposób prawidłowy uzasadnienia dla pierwszej przesłanki kasacyjnej, gdyż nie przytoczył argumentów wskazujących na istnienie poważnych wątpliwości prawnych odnośnie do przedstawionych zagadnień,

poglądów orzecznictwa i doktryny, możliwych rozbieżnych interpretacji prawnych i racji jurystycznych stojących za każdą z nich. Należy też zauważyć, że dla pierwszych trzech zagadnień prawnych skarżący sporządził wspólne uzasadnienie. (s. 9-10 skargi). Tymczasem, każde z zagadnień wymagało odrębnego uzasadnienia, które powinno obejmować wyżej wskazane argumenty. Taka konstrukcja uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uniemożliwia jego uwzględnienie. Ponadto, z treści dwóch pierwszych zagadnień prawnych, mimo ich pozornie abstrakcyjnego charakteru, wynika jednoznacznie, że skarżący w istocie nie domaga się rozwiązania uniwersalnego problemu prawnego, ale dokonania wykładni oświadczeń woli w zawartych przez strony umowach.

Skarga kasacyjna jest natomiast oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi. Ponadto naruszenie to musi mieć oczywisty wpływ na wynik sprawy.

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Przede wszystkim powód nie wskazał, jaki konkretnie przepis bądź przepisy zostały jego zdaniem naruszone w stopniu kwalifikowanym, przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi (s. 13-14 skargi kasacyjnej). Taka konstrukcja wniosku wyklucza przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

Marcin Łochowski

(D.Z.)

[a.ł.]